

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/23/2014
Identifikačné číslo spisu:	1010201687
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1010201687.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. Karol Kovár, advokát so sídlom Vajnorská 8/A, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti Osvedčenia o vykonaní správcovskej skúšky zo dňa 08. júla 2010, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 295/2010-57 zo dňa 11. júna 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 295/2010-57 zo dňa 11. júna 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením č. k. 3S 295/2010-57 zo dňa 11.06.2013 podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania Osvedčenia o vykonaní správcovskej skúšky zo dňa 08.07.2010. Konštatoval, že súd nepreskúmava rozhodnutia o nepriznaní odbornej spôsobilosti fyzickým osobám alebo právnickým osobám, ak sami osebe neznamenajú právnu prekážku výkonu povolania. Poukazujúc na § 248 písm. c/ OSP v spojení s § 17 ods. 6 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 8/2005 Z. z.“) zdôraznil, že ak žalobca pri preskúšaní nevyhovел, môže preskúšanie v termíne určenom žalovaným zopakovať.

Ďalej uviedol, že vo všeobecnej rovine má rozhodnutie vo veci dodržania podmienok pre konanie správcovskej skúšky charakter rozhodnutia vo veciach verejnej správy, ktoré podlieha prieskumu v správnom súdnictve. Za podstatnú pre posúdenie predmetu sporu v prejednávanej veci označil otázku prieskumu rozhodnutia skúšobnej komisie vo veci kvalifikácie správcovskej skúšky. Dal do pozornosti,

že zákon č. 8/2005 Z. z. neustanovuje, že správca má právo na úspešné vykonanie skúšky a z toho vyplývajúce právo žiadať o zmenu kvalifikácie, ktorá mu bola udelená pri správcovskej skúške. Vyslovil, že správca pri vykonávaní správcovskej skúšky nemá právo na „výsledok“, ale na „riadny proces“ s ním súvisiaci, ktorý je primárne určovaný podmienkami danými skúšobným poriadkom. Riadny proces garantuje rovnakú ochranu práv a rovnaké zaobchádzanie so všetkými správcami za všeobecným spôsobom stanovených podmienok. Zdôraznil, že klasifikáciou správcovskej skúšky zhodnotené vedomosti správcu nie je možné podrobiť súdnemu prieskumu.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal (§ 250k ods. 1 v spojení § 146 ods. 1 písm. c/ OSP).

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/, f/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 295/2010-57 zo dňa 11.06.2013 zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Namietal, že prvostupňový súd mu odňal jeho ústavné právo na prístup k súdu a na konanie pred ním, nakoľko napriek skutočnosti, že preskúmané rozhodnutie žalovaného - Osvedčenie o vykonaní správcovskej skúšky podlieha súdnemu prieskumu v rámci správneho súdnictva, jeho žalobu meritórne neprejednal a konanie tak zastavil v rozpore so zákonom. Ďalej namietal, že dôvody, ktoré prvostupňový súd uvádza v napadnutom rozhodnutí, neodôvodňujú zastavenie konania podľa § 250d ods. 3 OSP, avšak mohli by prípadne byť dôvodom pre zamietnutie žaloby podľa § 250j ods. 1 OSP, ale až po meritórnom prejednaní veci súdom. Súdu prvého stupňa taktiež vyčítal nesprávnosť jeho záveru, že súdy v rámci správneho súdnictva preskúmajú len tie rozhodnutia o nepriznaní odbornej spôsobilosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré sami o sebe znamenajú právnu prekážku výkonu povolania, pričom napadnuté rozhodnutie žalovaného takým nie je, nakoľko správca môže požiadať ešte o ďalšie preskúšanie. V nadväznosti na uvedené namietal, že na podklade napadnutého rozhodnutia môže byť žalobcovi odňatá spôsobilosť vykonávať činnosť správcu konkurznej podstaty, a to v prípade ak sa ďalšieho preskúšania v stanovenom termíne nezúčastní, alebo ním neprejde.

Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 212 ods. 1 OSP, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250 ja ods. 2 OSP, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V zmysle § 244 OSP v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (ods. 1).

V správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2).

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (ods. 3).

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia Osvedčenia o vykonaní správcovskej skúšky zo dňa 08.07.2010, ktorým žalovaný vyslovil, že žalobca nevyhovel na správcovskej skúške.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého zastavujúceho uznesenia vyslovil, že v posudzovanej veci bolo

potrebné postupovať podľa § 250d ods. 3 OSP z dôvodu, že napadnuté osvedčenie nepodlieha súdnemu prieskumu, nakoľko v zmysle § 248 písm. c/ OSP súd nepreskúmava rozhodnutie o nepriznaní odbornej spôsobilosti fyzickým osobám alebo právnickým osobám, ak sami osebe neznamenia právnú prekážku výkonu povolania. Ďalej vyslovil, že princíp prieskumu správcovskej skúšky nespočíva v prieskume vedomostí uplatnených správcom pri vykonaní skúšky, prípadne prieskume tomuto zodpovedajúcemu hodnoteniu zo strany skúšajúcich, ale v prieskume zákonnosti postupu, ktorý je možné v zmysle zákona podriaďiť pod výkon štátnej správy.

Odvolací súd považuje postup súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol tak, že konanie zastavil, za správny. V tomto smere uvádza, že rozsah preskúmvacej činnosti súdov je daný tzv. generálnou klauzulou, v zmysle ktorej preskúmaniu súdom v správnom súdnictve podliehajú v zásade všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach, či povinnostiach fyzických alebo právnických osôb.

Odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej môžu byť predmetom preskúmania súdom i také rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, pokiaľ menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva určitého subjektu. Z uvedeného teda vyplýva, že (pokiaľ rozhodnutie nie je vylúčené z prieskumu výslovne) pre posúdenie, či určitý akt podlieha prieskumu, je dôležitá otázka, aké sú jeho dôsledky a aký dopad majú na právnú sféru dotknutého subjektu.

Vzhľadom k uvedenému potom podľa názoru odvolacieho súdu žalobou označené osvedčenie žalovaného nepodlieha súdnemu prieskumu, pretože správny orgán v ňom nevyslovil žiaden záver, či názor, ktorým by mohol zasiahnuť do právnej sféry účastníka konania. Uvedené osvedčenie nemožno označiť ako právnoaplikačný akt správneho orgánu (v zmysle § 3 ods. 3 správneho poriadku), pretože ním v žiadnom prípade nedošlo k vzniku, zmene alebo zániku práv alebo povinností účastníka konania, ani ním nemohli byť práva účastníka konania, či jeho právom chránené záujmy alebo povinnosti priamo dotknuté a to z toho dôvodu, že označené osvedčenie nemožno považovať za individuálny správny akt s konštitutívnymi účinkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň uvádza, že nemohol prisvedčiť záveru súdu prvého stupňa, že v prejednávanej veci ide o rozhodnutie o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti, keďže dôsledkom jeho vydania nie je nepriznanie, či odňatie odbornej spôsobilosti, nakoľko v zmysle zákona č. 8/2005 Z. z. len osvedčuje výsledky správcovskej skúšky, ktorú je možné opakovať, ak pri preskúšaní správca nevyhoví. Uvedené pochybenie však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Na základe horeuvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že Krajský súd v Bratislave postupoval správne, keď podľa ustanovenia § 250d ods. 3 OSP konanie zastavil, pretože napadnuté osvedčenie žalovaného nie je rozhodnutím, ktoré by podliehalo súdnemu prieskumu v rámci správneho súdnictva. Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 295/2010-57 zo dňa 11.06.2013 ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP, tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto druhu konania náhrada trov konania neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.